

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ μυστικὸ μου τῶμαθες, λησιμόνησέ το τώρα.
Σὰν λουλουδάκι ἐφύτρωσε ἀπὸ τὴν ἴδιαν ὥρα
ὅπου σὲ πρωτοεῖδα.

τὸ πότισα μὲ δάκρυα, τ' ἀνέθρεψα μὲ πόνο
κ' ἔμαθα νὰ τὸ χαίρωμαι καὶ νὰ τὸ καμαρώνω
χωρὶς κάμμιαν ἐλπίδα.

Γιατί γελάς; ἂν ἀγαπῶ τὰ διαμαντένια ἀστέρια,
μὴπως ἐσύκωσα ποτὲ ἕψηλά τὰ δυὸ μου χέρια
μ' ἐλπίδα νὰ τὰ φθάσω;

Κι' ἂν ἐπλασα ἓνα ὄνειρο 'ς τὴ λύπη ἢ 'ς τὴ χαρὰ μου.
μὴπως ἐπίστεψα ποτέ πως τ' ἄψυχχα ὄνειρά μου
ἕψηλαφητὰ θὰ πιάσω;

Καθὼς μέσ' 'ς τὴν ἀκάθαρτη σπιλιὰ τῆς Ἰουδαίας
γεννήθηκε κι' ἀνέλαμψεν ὁ λάτρες τῆς ιδέας.

ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου,
ἔτσι μέσα 'ς τ' ἀκάθαρτα κι' ἁμαρτωλά μου στήθη,
μέσα σὲ πάθη ἀνθρώπινα, οὐράνιος ἐγεννήθη
ὁ ἔρως ὁ ἴδικός μου.

Δὲν ἔχει πόθους ἡδονῆς, δὲν ἔχει σάρκα κ' αἷμα·
τοῦ λογιμοῦ μου, τῆς καρδιάς καὶ γέννημα καὶ θεῖμμα
περὶ 'ς τὴ γῆ ἐδῶ κάτω·
συμόνα κι' ἀλόη κ' εὐωδιαῖς ὀλόγυρά του ἀφήνει.
τὴ λάμψη τὴ χιονόλευκη ποῦ ἡ θρησκεία χύνει
ἔχει γιὰ φόρεμά του.

Ἄνυχο εἶσαι, ὄνειρο κι' ὁ ἔρως μου θὰ μείνη . . .
Μέσ' 'ς τὰ βαθεῖα μεσάνυκτα ποῦ χάνεται καὶ σβύνει
ἡ ταραχὴ τοῦ κόσμου,
σὰν φάντασμ' ἀγγελόμορφο, σὰν θεϊκὴ ὀπτασία
σὲ φέρνει ὁ νοῦς 'ς τὰ μάτια μου, σὲ φέρον' ἡ φαντασία
ζωντανειμένη ἐμπρὸς μου.

Ἄνυχο εἶσαι, ὄνειρο κι' ὁ ἔρως μου θὰ μείνη . . .

Ἄνυχο οἱ στίχοι μου πετοῦν γοργοί, διπλοδεμένοι
μὲ τὴ χουσιὴ ἀλυσίδα
τῆς τέχνης καὶ τοῦ λογιμοῦ – σὺ μοῦ κρατεῖς τὸ χέρι
καὶ γράφω ὅ,τι μ' ἐνέπνευσες καὶ βλέπω σὰν ἀστέρι
τῆς δόξης τὴν ἐλπίδα.

Ἄνυχο τὴν ὄψι ἐνὸς ἀγάλματος ποῦ ἡ τέχνη ἔχει βάλει
σὲ γοργοκίνηταις γραμμαῖς, σὲ μαρμαρένια κάλλινα
τὴ σκέψι τοῦ τεχνίτου.

ἀκένωτα τὰ μάτια σου θαρρῶ πῶς βλέπω ἀκόμα
 νὰ δίνουν λάμψι καὶ ζωὴ καὶ κίνησι καὶ χροῶμα
 ἔς τὴν αἴψυχη μορφῇ του.

Τὴν ἀρμονία ποῦ σκορποῦν τῆς μουσικῆς οἱ τόνοι,
 τὴν ἀρμονία ποῦ κρυφὰ ἔς τὴν πλάσι ζευγαρόνει
 τ' ἀταίριαστα, τὰ ξένα,
 τὴν ἀρμονία ποῦ ζητοῦν τὰ χέρια τοῦ τεχνίτου
 καὶ τὴν γυρεύει ὁ ποιητῆς μέσ' ἔς τὴ βαθειὰ ψυχὴ του,
 τὴν εὔρηκα σὲ σένα.

Μέσα ἔς τὰ λούλουδα τῆς γῆς, μέσ' ἔς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια,
 μέσ' ἔς τ' ἀφρισμένα κύματα, μέσα ἔς τὴν πλάσι ἀκέρια,
 μέσ' ἔς τὴ ζωὴ ποῦ ἀπλόνει,
 μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου, ἔς τὴν ψυχὴ, ἔς τὸ νοῦ μου, ἔς τὰ ὄνειρά μου,
 ἔς τὰ δάκρυα, ἔς τὰ γέλια μου, ἔς τὴ λύπη, ἔς τὴ χαρὰ μου
 ἔσένα βρῖσκω μόνη.

Ὅνειρο εἶσαι, ὄνειρο κι' ὁ ἔρωσ μου θὰ μένη . . .
 Ἡ ψεῦτρα ἐλπίδα ἀπέθανε· ἔς τὰ στήθι μου θαμμένη
 δὲν μὲ πλανᾷ· σὰν πρῶτα.
 Ἄλλη ἐλπίδ' ἀληθινὴ τὸ νοῦ μου συνεπαίρει
 κι' ἀπ' ἄστρο ἔς ἄστρο μ' ὀδηγεῖ καὶ σύσσωμο μὲ φέρνει
 μέσ' ἔς τὰ οὐράνια φῶτα.

Ἐκεῖ μονάχα, ποῦ ἡ ψυχὴ μιὰ ἕμερα θὰ ν' ἀράξη
 καὶ τὸ βαρὺ τῆς φόρτωμα, τὴ σάρκα, θὴ πετάξη
 κι' ἀθάνατη θὰ ζήσει.
 ἐκεῖ μονάχα τὸνειρο θὰ πάρη ἀγγέλου σῶμα
 καὶ ζωντανὸ κι' ἀθάνατο καὶ πειὸ οὐράνιο ἀκόμα
 θαρθῆ νὰ σὲ φιλήση.

Καὶ μέσ' ἔς αὐτὸ τὸ φίλημα ὁ ἥλιος θὲ νὰ σβέση,
 θὰ λυγισθῆ καὶ θὰ σεισθῆ, θὰ κρεμισθῆ, θὰ πέση
 κάθε γωνιά καὶ χῶρα·
 σαβανωμέναις ἢ ψυχαῖς ἀπὸ τὰ μνήματά των
 θάρθοῦν ἔς τὸν Πλάστη νὰ κριθοῦν γιὰ τ' ἁμαρτίματά των
 ἔς τὴν ὑστερινὴ τῶν ὧρα . . .

Τὸ μυστικὸ μου τῶμαθες, λησιμόνησέ το τώρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

